

ಭಗವನ್ನಾಮ ಜಪ

ಮೂಲ ಹಿಂದೀ : ಸ್ವಾಮಿ ಬ್ರಹ್ಮೇಶಾನಂದ

ಅನುವಾದ : ಮಾತಾ ತ್ಯಾಗಮಯೀ

ಭಾಗ ೨

ಮೊದಮೊದಲು ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಜಪವನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಕ್ರಮೇಣ ಭಾವವನ್ನು ತುಂಬಬೇಕು. ಜಪದ ಅರ್ಥ ವಿವೇಚನೆ ಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಮಂತ್ರ ಭಗವಂತನ ಹೆಸರು. ಈ ಅರಿವನ್ನು ದೃಢಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮಂತ್ರದೊಡನೆ ಪವಿತ್ರ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಭಗವಂತನೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬೆಸೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮಂತ್ರಜಪದೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ಶರೀರ- ಮನಸ್ಸು ಗಳು ಪವಿತ್ರವಾಗುತ್ತಿವೆ ಎಂದೂ ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಮನಸ್ಸು ಆಶಾಂತವಾಗುತ್ತಲೇ ಉದ್ವಿಗ್ನವಾಗುತ್ತಲೇ ಜಪವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿ. ಮಂತ್ರವು ಶರೀರ-ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಅವನ್ನು ಪವಿತ್ರ ಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ, ಶಾಂತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತ ಹೋಗಿರಿ.

ನಿಶ್ಶಬ್ದ ಜಪ

ಜಪ ಮೂರು ಪ್ರಕಾರದ್ದು : ವಾಚಿಕ, ಉಪಾಂಶು, ಮಾನಸಿಕ. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಜಪವನ್ನು ತನಗೆ ಕೇಳುವಂತೆ ತುಟಿಯಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟ ವಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಇದು **ವಾಚಿಕ ಜಪ**. ವಾಚಿಕ ಜಪ ಅಭ್ಯಾಸವಾದ ತರುವಾಯ ತುಟಿ ಅಲುಗುತ್ತಿರಲಿ, ಆದರೆ ಮಂತ್ರದ ಧ್ವನಿ ಬರುವುದು ಬೇಡ. ಇದು **ಉಪಾಂಶು ಜಪ**. **ಮಾನ ಸಿಕ ಜಪ**ದಲ್ಲಿ ತುಟಿಯೂ ಅಲುಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಜಪ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪ್ರಕಾರ ಮಾನಸಿಕ ಅಥವಾ ಉಪಾಂಶು ಜಪವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಎಂದರೆ ಜಪ ನಿಶ್ಶಬ್ದ ವಾಗಿರಬೇಕು. ಜಪ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗ ಬಾರದು.

ನಿರ್ಜನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಜಪ

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು “ಮನೇ, ಬನೇ, ಕೋನೇ” — ಮನ ದಲ್ಲಿ, ವನದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಕೋಣೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಪವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಜನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ, ವನ ಅಥವಾ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಜಗತ್ತಿನ ಗೌಜು-ಗದ್ದಲಗಳು ಥಳಕು ಬೆಳಕುಗಳು ಇಂದ್ರಿಯ ದ್ವಾರಗಳಿಂದ ನುಗ್ಗಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ವಿಕ್ಷಿಪ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಮನಸ್ಸು ಜಪದಲ್ಲಿ ಏಕಾಗ್ರವಾಗಲಾರದು. ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಾಹ್ಯ ವಿಷಯ ಗಳ ಸಂಪರ್ಕವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಆಗ ಕೇವಲ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇಳುವ ವಿಚಾರ ಗಳೊಂದಿಗೆ ಗುದ್ದಾಟ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಜಪದ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಹತೋಟಿಗೆ ತರಬಹುದು. ನಿವೃ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಜಗತ್ತು ಮೌನ ಸುಷುಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನವಾಗಿರು ವಾಗ ಜಪವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು.

ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಜಪಮಾಡು

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಜಪ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಜಪದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಲ್ಲೀನಗೊಳಿಸ ಬೇಕಾದದ್ದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಪತಂಜಲಿ ಅದನ್ನೇ **ಅರ್ಥ ಭಾವನಂ** ಎಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ. ನಮಗೆ ಜಪಮಾಡುವ ಮನಸ್ಸು (ಆಸೆ) ಇದ್ದೂ, ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು (ವಿಚಾರ) ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಮನಸ್ಸು (ಕಲ್ಪನೆಗಳು) ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನ್ನು “ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಜಪ” ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗದು. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ‘ಬಹುಶಾಖಾ ಅನಂತಾಶ್ಚ’ ಆಗಿದೆ. ಅದು ಹತ್ತು ಹಲವು ದಿಕ್ಕು ಗಳಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪ ಗಳನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಬದಲಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆಸೆ-ನಿರಾಸೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಹೊಯ್ಯಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸು ‘ಒಂದಾಗ’ ಬೇಕು. The way of a pilgrim ಎಂಬ ಕೈಸ್ತ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಬಹು ಸುಂದರ ವಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ: ‘Prayer must be done always constantly, uninterrupted, with the lips, in the spirit, in the heart, forming a mental picture of His presence and imploring of his grace.’

ಎಂದರೆ ಜಪವನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ತುಟಿಗಳಿಂದ, ಹೃದಯ ದಿಂದ, ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಭಗವಂತನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಅವನ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಂದರೆ ಅವನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಾಕುಲತೆ, ಅವನ ರೂಪ-ಗುಣ-ಸ್ವರೂ ಪದ ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಅವನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಎಂದರೆ ಇಚ್ಛೆ, ವಿಚಾರ ಮತ್ತು ಕಲ್ಪನೆ ಮೂರೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರು ವುದನ್ನು ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಜಪ ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಹೇಳ ಲಾಗಿದೆ.

ಅರ್ಥಭಾವನೆ

ಭಗವನ್ನಾಮ ಜಪದೊಂದಿಗೆ ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅನು ಸಂಧಾನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪಠಂಜಲಿಯು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಜಪ ಮಾಡುವ ಮೊದಲು ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಮಂತ್ರ ಅವನ ವಾಚಕ, ಅವನ ಹೆಸರು. ಯೋಗಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ ಭಗವಂತ ಗುರೋಗುರು, ಪರಮಗುರು, ಕ್ಲೇಶ-ಕರ್ಮ ರಹಿತನು, ಸರ್ವಜ್ಞ ಪುರುಷನು ಎಂಬ ಮಂತ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಜಪ ಮಾಡುವಾಗ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮಂತ್ರದ ಜೊತೆಗೆ ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಜೋಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮಂತ್ರ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಅದರ ಅರ್ಥ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರಿಸಬೇಕು.

ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥ ಬದಲಾದಂತೆ ಭಾವನೆಯೂ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಪುರುಷ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಾಗ, ನಾನು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಸೇರಿದವನು, ನಾನೂ ಅವನಂತೆ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕು. ನಾನು ಆತ್ಮ, ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಬದ್ಧಜೀವನಾಗಿದ್ದೇನೆ, ಮಂತ್ರಜಪದಿಂದ ನಾನು ವಾಚ್ಯ ಪುರುಷನ ಹಾಗೆ ಮುಕ್ತನಾಗುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕು. ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸರ್ವಜ್ಞ, ಸರ್ವಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾದ ಭಗವಂತ ಎಂದು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಾಗ ಅವನಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗತಿ ಅಥವಾ ಈಶ್ವರ ಪ್ರಣಿಧಾನದ ಭಾವನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಜ್ಞಾನದಾತ ಗುರು ಎಂದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾಗ ತನ್ನನ್ನು ಸನ್ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಸು ಎಂಬ ಪ್ರಾರ್ಥನಾಭಾವ ಪ್ರಧಾನವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅನುರಾಗದಿಂದ ಜಪ

ಜಪದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು, ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಅನುರಾಗ, ಭಗವನ್ನಾಮದಲ್ಲಿ ಅನುರಾಗ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ನಾಮ ಮತ್ತು ನಾಮಿ ಅಭೇದ. ಭಗವಂತ ಮತ್ತು ಅವನ ನಾಮ ಅಭಿನ್ನ ಎಂದರಿತು ಆದರ, ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ಅನುರಾಗದಿಂದ ಜಪ ಮಾಡಬೇಕು.

ಕ್ರಮಕ್ರಮೇಣ ಜಪದಲ್ಲಿ ರಸ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸಲ ಜಪದ ರಸ ಗೊತ್ತಾಯಿತೆಂದರೆ ಅವನು ಅದನ್ನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಭಗವಂತ ನಮಗೆ ಪರಮ ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರನು, ಮಂತ್ರ ಅವನ ಹೆಸರು. ಮಂತ್ರಜಪದಿಂದ ನಮ್ಮ ಪರಮಪ್ರಿಯತಮನ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಮನಸ್ಸು ಆನಂದದಿಂದ ತುಂಬಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದು ಗೊತ್ತಾಗುವ ವರೆಗೂ ನಿಷ್ಕೆಯಿಂದ ಜಪವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು.

ನಾಮಜಪದಿಂದ ನಾವು ಅವನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ಎಷ್ಟು ವ್ಯಾಕುಲತೆಯಿಂದ, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆಯೋ ಅವನು ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬ ನೀರೊಳಗೆ ಬಿದ್ದು “ಕಾಪಾಡಿ, ಕಾಪಾಡಿ” ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಆ ಧ್ವನಿ ಎಂತಹ ವ್ಯಾಕುಲತೆ, ಎಂತಹ ಭಯದಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತದೆ! ಆ ಧ್ವನಿ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಜನ ಅವನನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಧಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು

ಮಗುವಿನ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಅದು ಆಟದ ನಡುವೆ ಅಮ್ಮಾ ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದ ಅದರ ತಾಯಿಗೆ ಆ ಕರೆ ಕೇಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಆಟ ಸಾಕೆನ್ನಿಸಿ ಅದು ‘ಅಮ್ಮಾ’ ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಿದಾಗ ತಾಯಿ ತನ್ನೆಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಜಪ, ‘ಕಾಪಾಡಿ, ಕಾಪಾಡಿ,’ ‘ತ್ರಾಹಿ ಮಾಂ ಪಾಹಿ ಮಾಂ’ ಎಂದು ಕೂಗಿದ ಹಾಗೆ, ‘ಅಮ್ಮಾ’ ಎಂದು ಕೂಗಿದ ಹಾಗೆ. ಭಗವತ್ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಜೀವಾತ್ಮನ ಕಾತರ ಹೃದಯದ ಮೊರೆ ಅದು. ವ್ಯಾಕುಲ ಚಿತ್ತನಾಗಿ ಒಂದು ಬಾರಿ ಕರೆದರೂ ಅದು ಭಕ್ತನನ್ನು ಭಗವಂತನ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತದೆ. ತೀವ್ರ ವ್ಯಾಕುಲತೆಯೊಂದನ್ನೇ ಅವನು ಗಣಿಸುವನು. ನಮ್ಮ ಧ್ವನಿ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳುವವರೆಗೂ ನಾವು ಅವನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು.

ಜಪದಿಂದ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ

ಜಪ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲಿನ ವಿವರಣೆಯಿಂದ ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಜಪ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಜಪ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗುತ್ತದೆ. ತೈಲಧಾರಾವತ್ ಅಖಂಡ ಭಗವಚ್ಚಿಂತನೆಯು ಧ್ಯಾನ. ಖಂಡ ತುಂಡವಾದ ಭಗವತ್ ಚಿಂತನೆಯು ಜಪ. ನಾವು ಮಾಡುವ ವಾಚಿಕ ಜಪವು ಅಂತರಂಗದ ಜಪಪ್ರವಾಹವಾಗಿ ತಿರುಗಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತದನಂತರ ಮಾನಸಿಕ ಜಪಪ್ರವಾಹವೂ ನಿಂತು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅವನ ರೂಪವೊಂದೇ ನೆಲೆಸುತ್ತದೆ. ಕೊನೆಗೆ ಅದೂ ಲಯವಾಗಿ ಅರ್ಥವೊಂದೇ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಜಪ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ, ಧ್ಯಾನ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಲಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಧಕ ಈ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಂತವನ್ನೂ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಆಗ ಈ ಉನ್ನತಿಯು ತಾನೇತಾನಾಗಿ ಅತಿಸಹಜವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಮಂತ್ರಜಪದ ವಿಧಾನಗಳು

ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥವನ್ನೇ ಸದಾ ಭಾವಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು ಎಂಬ ನಿಯಮವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ರಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ಶಿವ, ದೇವಿ — ಇವರ ಚಿತ್ರ ಅಥವಾ ವಿಗ್ರಹವು ಭಗವಂತನ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿರುವಂತೆ, ಅವರ ನಾಮವೂ ಭಗವಂತನ ಪ್ರತೀಕ. ಭಗವಂತನ ರೂಪವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ರೂಪ ಸಜೀವವಾಗುವಂತೆ, ಪ್ರತೀಕದ ಹಿಂದಿನ ಚೈತನ್ಯ ಅಥವಾ ಸತ್ ವಸ್ತು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತವಾಗುವಂತೆ ಮಂತ್ರದ ಧ್ಯಾನ ಅಥವಾ ಮಂತ್ರ ಜಪದಿಂದ ಮಂತ್ರವೂ ಸಜೀವವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಮಂತ್ರವು ಕೇವಲ ಶಬ್ದವಾಗಿ, ಧ್ವನಿಯಾಗಿ ಉಳಿಯದೆ ಚೈತನ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಗವಂತನ ರೂಪವನ್ನು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಭ್ರೂಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಿಸುವಂತೆ, ಮಂತ್ರವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತ ಆ ಧ್ವನಿಯು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ, ಭ್ರೂಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಲಿಸಲ್ಪಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಜಪ ಮಾಡುತ್ತ ಮಾಡುತ್ತ ಮಂತ್ರ ಮರೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಚೈತನ್ಯ ಬೆಳಗುತ್ತದೆ, ಅರಳುತ್ತದೆ.

(ಸಮಾಪ್ತಿ)

ವಿವೇಕಪ್ರಭ